

Історія Марини Дудник – учасниці обласного конкурсу «Жінка Донеччини» 2025 року, в номінації «Турботливе серце»



Марина Дудник — жінка, яка у найважчі часи зуміла зберегти найцінніше: здатність чути дитячий голос і дарувати тепло там, де панує холод війни.

Вона народилася і жила у Маріуполі — місті, яке стало символом незламності та великої втрати. Марина Дудник працює практичним психологом «Комунального дошкільного навчального закладу «Ясла-садок №117 «Юний моряк» Маріупольської міської ради Донецької області». Війна для неї почалась ще у 2014 році, коли російські війська почали окупацію Донбасу. Тоді до Маріуполя почали

прибувати переселенці з окупованих міст Донецької та Луганської областей. Діти, які бачили обстріли, втрачали домівки та близьких, приходили у її садок наляканими й розгубленими. І саме тоді Марина взяла на себе місію: допомагати тим, хто ще не міг сам висловити словами біль.

Через ігрову терапію, арт-заняття, індивідуальні бесіди вона допомагала дітям знову відчувати опору під ногами, навчитися говорити про свої емоції, відновити почуття стабільності та повернутися до звичного життя. Для батьків організовувала зустрічі та консультації, як впоратися з панікою, як заспокоїти дитину, як знайти слова тоді, коли їх немає.

2022 рік став для Марини випробуванням, яке неможливо було уявити. Маріуполь опинився в облозі. Дитячий садок перетворився на укриття, де дорослі й діти ховалися від обстрілів. Марина разом із колегами створювала у підвалі маленький острівець безпеки: діти малювали, співали пісні, гралися у прості ігри. У той час, коли навколо руйнувалися будинки, у цих стінах народжувалося відчуття, що життя триває.

Врятувавшись з Маріуполя разом із родиною, вона не зупинилася. Дитячий садок вже не функціонував, трудовий договір було призупинено. Переїхавши до

Харкова, який щодня відчуває удари війни, Марина приєдналася до Благодійного фонду «Голоси дітей». Тут вона знову поруч із тими, хто найбільше потребує підтримки — дітьми, які чують вибухи, бачать руйнування, втрачають рідних.

Марина постійно навчається: бере участь у міжнародних та українських семінарах, тренінгах, вебінарах, про що свідчать сертифікати. Вона опановує кризову психологію, педагогіку травми, методики роботи з ПТСР, підтримку дітей із депресією. Проте головний її «сертифікат» — це вдячні слова дітей і батьків, які відчували, що не залишилися наодинці зі своїм болем.

Сьогодні вона проводить індивідуальні консультації, групові заняття для дітей «Безпечний простір», «Діти і війна, навчання технікам зцілення», «8-ми крокова програма по роботі з втратою», «Моя супер-сила» тощо. Проводить тренінги для педагогів, батьків та навіть журналістів «Етичне інтерв'ювання дітей під час війни». Також виїжджає у громади, де допомагає стабілізувати емоційний стан дітей і батьків. Вона не боїться працювати навіть у прифронтових районах.

Як каже Марина Дудник про свою роботу: «Ми у фонді «Голоси дітей» щодня намагаємося створювати для дитини безпечний простір. Простір, де можна намалювати сонце замість диму, де можна сміятися в грі, коли навколо так багато тиші, і де можна говорити вголос про свої страхи — без осуду та без сорому. Жодна дитина не повинна залишатися з досвідом війни на одинці! Кожна розмова, кожен малюнок, кожна сльоза, яку вдалося витерти, — це крок уперед. Це маленька перемога над війною, яка хоче забрати дитинство. Але поки дитина сміється, поки вона знову починає мріяти — дитинство живе. Я допомагаю не лише дітям, а й їхнім батькам. Адже дорослі теж мають навчитися бути сильними, щоб підтримати своїх синів і дочок. Разом ми будуємо міст із болю до надії. І цей міст тримається на щоденній роботі, теплоті та любові до дітей. Бо навіть у темні часи діти мають право на світло. І наша місія — запалювати це світло щодня!»

Марина Дудник — це приклад фахівця, який у складних умовах воєнного часу зміг поєднати професіоналізм із щирою людяністю. Її діяльність є важливим внеском у підтримку дітей та родин, які постраждали від війни.